

ART

El cascavell i el gat

Àngela Molina

L'espai públic, on es lliuren totes les batalles socials, està que treu fum, i són imminents els incendis. Les ciutats s'acosten perillosament a l'escenari d'un drama expressionista, amb les seves inquietants efigies de tints estridents, descolorits prohoms i embafadors monuments kitsch. Sobre aquest paisatge ortopèdic s'estén com un ectoplasma la pantalla virtual d'una atmosfera trencada. Com podem estar segurs del que veiem, de si són reals o no aquests basars en què s'han convertit els carrers i les places públiques, on tot es compra i es manipula per un vot o per una foto oportuna?

EL GAT DE SCHRÖDINGER

Daniel G. Andújar
Galeria Àngels
Pintor Fortuny, 27
Barcelona.
Fins al 22 de juny

DES DE LES MUNTANYES

Marcos Ávila
Galeria ADN
Enric Granados, 49.
Barcelona.
Fins al 16 de juny

L'artista vol que la situació actual sigui

real i virtual. En els nostres condensadors socials que són les ciutats, plenes de soroll, de formigues (Baudelaire) i píxels, l'artista li posa el cascavell al gat.

García Andújar fa un estudi sobre algunes de les escultures de Barcelona, que exerceixen una funció decorativa-exemplaritzant per al ciutadà, especialment les modernistes, on la dona està representada com a objecte passiu i l'home com a artífex o heroi. Amb una impressora 3D, corregeix aquests estereotips en models a escala reduïda d'escultures de plàstic, posant el focus en l'artificiositat del posat. Les figuretes, alternativament amenaçadores o paròdiques, representen diferents personatges: Ocaña, la prostituta, el turista, una escultura trobada als magatzems del MNAC d'un milicià per ser exposada al pavelló de la República el 1937, o un polític primmirat que probablement porta al maletí la comissió d'una operació il·legal. En una altra sèrie de vídeos i fotos, es refereix a la transformació de la ciutat durant els anys vuitanta, amb l'aparició de les drogues i els narcopisos, i compara aquestes imatges amb altres de detritus i senyals dels

una demostració més de l'experiment del gat de Schrödinger, aquesta paradoxa que va popularitzar el físic teòric més addictiu de les telesèries nord-americanes, Sheldon Lee Cooper (*The Big Bang Theory*), que diu que si posem dins d'una caixa tancada i opaca un gat, amb una elaborada trampa quàntica (un àtom radioactiu, un comptador Geiger i una ampolla de cianur), un temps després, quan obrim el recipient, l'experiment pot ser activat i matar el moix o bé no ser activat de cap manera. La física quàntica argumenta que el felí pot estar en "superposició" mentre no el podem veure. El que l'austriac Erwin Schrödinger va voler demostrar és que no podem pensar que el gat és viu i mort al mateix temps, però si la interpretació ens diu que aquest és el cas, llavors hauria de ser incorrecta. Jugar a desxifrar d'aquesta manera el que és real és arriscat, ja que la veritat és una cosa independent del que s'estableix experimentalment. Però, ¿i si el gat zombi estigués viu en un univers i mort en un altre? Podrien aquests mons paral·lels interactuar entre si?

De forma provocadora, l'art posa en connexió aquests dos mons aparentment bloquejats i crea una nova realitat, mediatitzada per l'observador/artista, que farà tot el que estigui al seu abast per mostrar les eines que la fan possible. Daniel García Andújar (Alacant, 1966) la presenta a Àngels Barcelona, en una mostra que li serveix per analitzar el poder del simulacre a l'espai públic

García Andújar i Marcos Ávila mostren que es poden connectar mons 'paral·lels'

moviments socials del 15-M. García Andújar registra un desig actiu de veure; és perfeccionista, radical, encara que una mica retòric, però anticipa en el seu nivell més formal els desitjos de molts artistes que vindran.

En les seves fotografies i instal·lacions, el colombià Marcos Ávila (1988) es refereix a la violència de la guerra i la lluita per la dignitat de les tribus indígenes del seu país. Una gran escultura de fusta amb forma de megàfon al·ludeix al drama humanitari a Síria: un amplificador que és alhora una embarcació capaç de navegar al mar i en l'espai públic. Un altre gat en "superposició"?

L'escultura es converteix en una eina de reivindicació social feta per ser activada, un micròfon mòbil que divulga els testimonis de les víctimes que clamen perquè els tornin la política i el seu país. La tragèdia siriana ha eliminat la distància entre el públic i el privat, com passa a una altra escala a les nostres ciutats, poblades de figuretes de plàstic iridescent. Som vius o morts?